

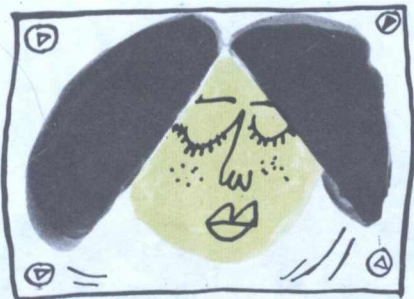
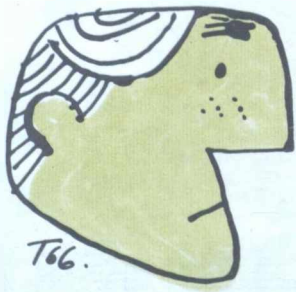

— M-am întâlnit cu profesoara ta de istorie... Bine, fetița mea, cum ai putut să uiți tu când a fost Pacea vestfalică?

AM ȘI EU CEVA DE SPUS

Hai, dragii mei, gata! Nu sînteți de părere că e destul? Lăsați bruneta, lăsați blonda, lăsați șatena și să ne hotărîm, dragilor, la o culoare fixă. că prea multe culori obosesc ochii. Acum, să nu-mi spuneți mie că ofțați după treaba asta că oricît ți-ar place «slalomul», vine o zi în care parcă simți nu știu cum nevoia să te mai liniștești, să te aștepte acasă și nu s-o aștepti în stație, să fii iertat cînd ai uitat să te razi o dată, nu să ai grijă să fii în fiecare zi Rudolf Valentino, să mai ai cu cine sta de vorbă și despre necazuri, să nu fii nevoit să apari, la orice oră din zi sau noapte, vesel, plin de bancuri și înfloritor, chiar dacă în ziua respectivă te-a tăiat de la primă sau te-a criticat în ședință toată întreprinderea. Și mai cu seamă cînd te dor rinichii, să poți să-i spui, domnule, «mă dor rinichii de mă ia dracu», nu să strîngi din dinți și să nu suflă o vorbă de teamă ca nu cumva să-i faci ei impresia de ramolit, și să rizi în hohote la cinema, în timp ce în ficatul tău parcă umblă cineva cu douăsprezece cuște.

Înainte de a mă contrazice, provocați, dragii mei, un dialog sincer cu voi înșivă, așa între doi ochi și vedeți dacă n-am dreptate. Ca să nu mai spun că nevestii cînd îi spui «Dragă, n-am de rochie acum, vedem noi mai încolo», ea te crede. Ailaltă nu. Ba la ailaltă nici nu te duci tu să-i spui că n-ai. Te împruțuți, numai ca să faci pe Cresus. Că, dacă spui o dată că n-ai și a doua oară că n-ai, a treia oară n-o mai ai,

că a zburat. Să nu-mi spuneți mie că nu-i așa, că vin cu martori și cu fapte concrete, dragii mei, așa că mai bine lăsați-o baltă.

Eu atîta vă spun, căutați de vă-nsurați cît mai vrea să vă ia, că dacă vă prinde fluturași vremea ventuzelor, v-ați ars, domnilor, nu vă mai ia nici Baba Cloanța, că n-o văd eu pe altruista aia să te ia pe dumneata băboi de-a gata, ca să-i vii numai cu bebele cînd te-au lăsat balamalele.

Care va să zică, ce avantaje ai, frate dragă, pe post de fluture? Eu nu zic acum să te însori chiar cu elementul la care te-a prins momentul. Nu-i obligator. Dar dacă elementul are niște calități, ia-o, domnule, nu mai umbla după cai verzi pe pereți, că cine știe peste ce noutate mai dai. Ba chiar să vă spun drept, mie, în general, nu-mi plac noutățile, iar cînd mă întrebă cineva «ce mai e nou?» îi spun «nimic nou și nici n-am nevoie», că, de multe ori, noutățile mele sînt ba că mi-am rupt o mîină, ba că-i bătrînul bolnav, ba că m-a beștelit într-un ziar, așa că nu totdeauna sînt de dorit noutățile.

Așa că eu zic, dragi băieți («băieți» vorba vine, doar ca să ne dăm curaj) zic deci să ne aciuiim prin case, dar mai întîi să ne aciuiim la sfat că, dacă așa ni-i soarta de la Adam, de ce să facem noi pe deșteptii? Uite, parcă aud pe unii spunînd: «Ți-e ușor să dai sfaturi, ia să te vedem pe tine». Poftim, dacă-mi prezentați o persoană, mă rog, drăguță (nu am pretenție la Sofia Loren, dar nici pocită, fraților), dacă are 30 și ceva (și «ceva» ăsta să nu fie și opt sau și nouă, să fie și doi, și trei sau și cinci, hai!) dacă muncește (păi da, nu-mi trebuie contesă, că nici eu nu-s duce), o iau domnule.

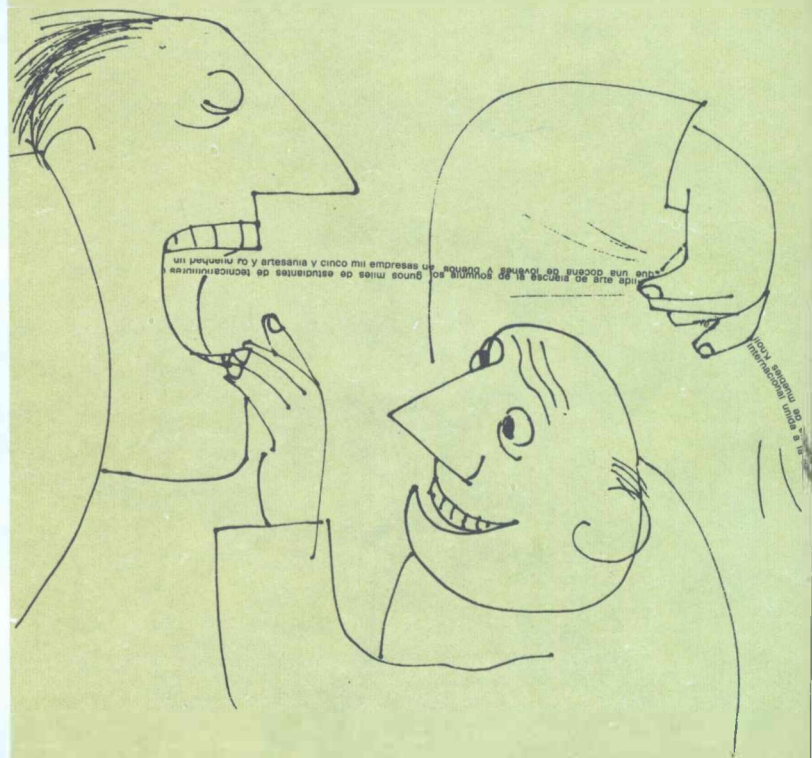
Și încă ceva: eu nu o vreau ca în zicală. Eu o vreau cu un car de minte și un dram de noroc.

Că invers nu e bine.

Și hai, că vine iarna!

Din ciclul „POVEȘTEA VORBEI”

CIK DAMADIAN

I-a luat vorba din gură

VICTOR SIVETIDIS

Patriotism local

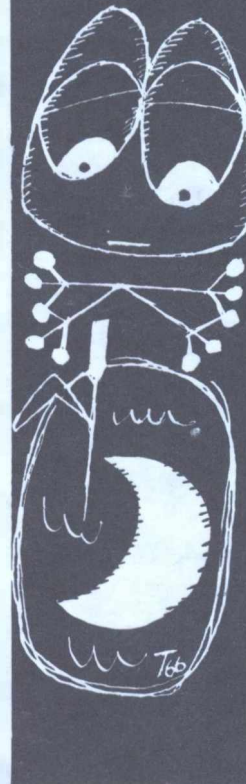
În liniștea amurgului deplină
Doi iepuri se-ntorceau spre vizuină.
În zare dispăreau pe îndelete
Acele slabe irizări violete
Ce lasă drumul liber după ele,
Erupției năvalnice de stele.
Cei doi prieteni se-ntorceau spre casă
Prea fericiți de ziua norocoasă
Ce le scosese-n cale, printre vii,
Un sac (pierdut probabil) cu gulii
Din care se-nfruptaseră de zor
Și-acum erau sensibili la decor:
— Ce seară! spuse unul
— Ce splendoare!
Într-adevăr, ce vreme-ncîntătoare!
Răspunse cel de-al doilea. Privește
Cum heleșteul nostru strălucește
Și parcă se zărește printre plaur
Ceva cam ca o seceră de aur.
— O fi crăiasa peștilor sau poate
Vreo altă minunată vietate!
Tocmai atunci o broască oarecare
Sălta și ea grăbită pe cărare.
— Hei, broasco, stai o clipă! Nu știi tu
Ce fel de vietate-i aia?

— Nu!

— Nu vrei să spui? — Pe dumnezeul meu,
Eu nici nu sînt de-aici din eleșteu!
Aduce-un pic cu luna, văd eu bine,
Dar luna locuiește-n lac la mine.

Traducere în versuri din limba greacă de

MIRCEA PAVELESCU

5

SONETE BUCUREȘTENE

CĂMĂTARUL

Octogenar și chel, adus din spate,
Urit, țepos și strimb — un mărăcine —
Adună toate fetele vecine
În brațe slăbănoage și crispate.

Ce taine și ce magice vaccine
Ascunde-acest moșneag cu mîini crăpate
De-i cad femeii ca niște nevrozate?
Nedumerit, se-ntreabă fite-cine...

Bărbați frumoși înșeală cămătarul...
De partea lui atîrnă, greu, cîntarul
În lupta cu nepoți și fiii și gineri.

Viclean ca vulpea, lacom ca rechini
Rinjește, singur, vînturînd țechinii.
— Eu sînt bătrîn, dar banii mei sînt tineri.

MOMENT 1920

Abia sfîrșesc să înflorească teii
Și prin grădini își poartă finii, nașul...
Grătarele își fumegă panașul:
Patricienii, puii, mititeii.

Tarafe zumzăie în tot orașul
— Să vie cu muștele și ardeii!...
Petrec burjuii grași cu derbedeii,
Hapsinul, ageamiul cu abrașul.

În zori de zi — final de epopee —
Scopiții duc perechile-n cupe...
Nechează armăsarul — paraleul.

În parlament jonglează panglicarii...
Mor, ofticoși, fochiștii și acarii
Iar Vodă își serbează jubileul...

PEISAJ
BUCUREȘTEAN

În vara ce-și trăiește apogeul
Miroase tîrgul tot a după ploaie.
De vînt, copacii nu se mai îndoie,
Pe cer se arcuște curcubeul.

Descuți, tăind băltoace și noroaie
Copii gălăgioși înalță zmeul
Și-n vreme ce le vijăie trofeul,
În paltin ciocănește-o gheonoaie.

Pensionari azvîrle-n table zarul...
Femeile așteaptă-n drum găzarul
Cu plozii care le scîncesc în brațe.

Peisaj din București de-altă dată.
E toată mahalaua inundată...
De unde au ieșit atîtea rațe?

UNUI AVAR

N-ai cunoscut iubiri, plăceri sau viții...
Afară de-ale banului ispite.
Ca nici o coardă-n tine să palpate,
Te-ai înhăitat cu toți neisprăviții.

În haine vechi, care inspiră milă,
Robit înfamei tale avariții,
Abia de guști, cu vîrfurile linguriții,
Mîncarea ce îți pare inutilă.

Zgîrcit, bătrîn din prima ta junețe,
N-ai cunoscut elanuri îndrăznețe,
N-ai cheltuit nici dramul unei glume.

Orbecăind în negurile ceții,
Trăind mai cîrșanos decît asceții,
Ca un cadavru ai trecut prin lume.

LA PAS
CU VREMEA NOUĂ

Cît m-au îmbătrînit contemporanii!
Moșnegi cu tabiete și cu ticuri.
Căneli, corset, peruci și cosmeticuri
Le mai susțin pretențiile stranii.

Se supără de orișice nimicuri
Și mirie la colțuri ca motanii...
Cu viața însăși fac pe șarlatanii
Fardînd-o cu vetuste șiretlicuri.

Trecutu-n ei sălășluiește încă...
Stau încruntați ca scoica într-o stîncă,
Nu-i poți urni chiar dacă-i frîngi în două.

Nevrînd s-ajung la fel ca ei, momie,
În veacul mort prezentul să-mi rămîie,
Alerg, voios, la pas cu vremea nouă.

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

— Din «perlele» unui fost reporter de «Fapte diverse» —

● În scrisoarea lăsată autorităților, sinucigașul a cerut să i se facă autopsia, pentru a afla și el, boala de care a suferit și care l-a determinat să facă funebru gest.

● După cum declară unul din vecini, criminalul avea o frunte lată și pantaloni de aceeași culoare.

● În spatele biroului său, se afla o hartă a României, în mărime naturală.

● Până la urmă, criminalul a recunoscut fapta și anume că este absolut nevinovat.

● Moartea i-a fost instantanee. Transportat la spital, a încetat din viață, după trei ore de chinuri.

● Rătăcită pe strada principală a orașului, vaca a pătruns în cofetăria «Central» păscind un mare număr de fursecuri și prăjituri. Arestată de organele polițienești, delicventa a fost depusă la oborul de vite din localitate.

● După încetarea luptei, cițiva morți, printre care sergentul Brică Ion care ne-a confirmat cele de față, au izbutit să se reîntoarcă — vii și nevătămați — în liniile noastre.

● În timpul spectacolului, actorul C.I., care interpreta rolul regelui, a abdicat de la tron, părăsind scena pe motivul că nu i-a plătit chenzina, deși — acest lucru — nu era prevăzut în text.

● Venind la aterizaj, avionul a decolat de la o înălțime de 100 metri de sol, zdrobindu-se complet de pământ.

● Disperată din cauza refuzului de a o lua în căsătorie, nefericita tinăra a inghițit o soluție concentrată de bicarbonat de sodă, scăpând ca prin minune, doar cu o ușoară diaree, de la o moarte inevitabilă.

● La sosirea autorităților, cadavrul abia mai dădea semne de viață.

● Consumind o mare doză de pastramă i s-a făcut rău. Transportat la spital de urgență, starea sa este în afară de orice pericol, la autopsie constatându-se că a fost intoxicat cu ciuperci.

● Incendiul s-a declarat pe la orele opt, dar din cauza inundațiilor și a lipsei totale de apă, toate casele riverane au ars până la temelie.

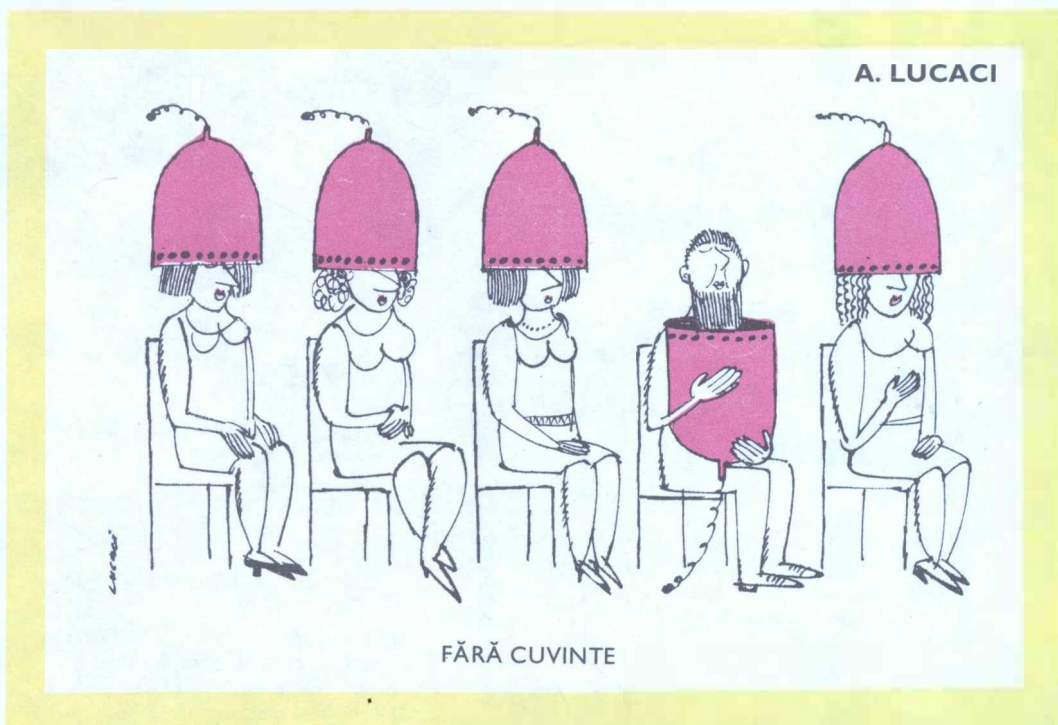
● Explozia a sărit în aer, exact la zece minute după producerea ei,

Hei, voi, așa-zișilor umoriști,
Estradiști, revuiști,
Hei, textierilor, sau cum vi se mai spune,
Varietistilor de la televiziune,
De pe la ore vesele și magazine,
Mizgălitori de vorbe anodine,
Mari pricepuți în nimicuri pe hirtie,
Cum chiar și preșcolarii le pot scrie!
Hei, specialiștilor în Crișani,
Bibani,
Șerbănești,
Zaharești

Hei!

Și alți asemenea Căciulești,
Pe care nimeni nu-i cunoaște
Și nu-i ascultă nici din an în paște!
Hei, voi aceștia toți,
Sărmanilor barbă-coți,
Hei, uități-vă la mine
Și ascultați-mă bine:

Nu prea am eu în condei
Un fleac de haz — ce păcat! —
Că v-aș arăta eu — hei! —
Ce-i umoru-adevărat!

asa cum fusese desigur calculat mai dinainte de mina criminală, care a pus-o.

● Ciinele a mușcat pe cetățeanul Vasile Gulie, acesta fiind turbat.

● Imediat după celebrarea cununiei religioase, mireasa a dispărut fără urmă, refugiindu-se la prietena sa Matilda Ionescu din strada Negru Vodă nr. 3, în fundul curții.

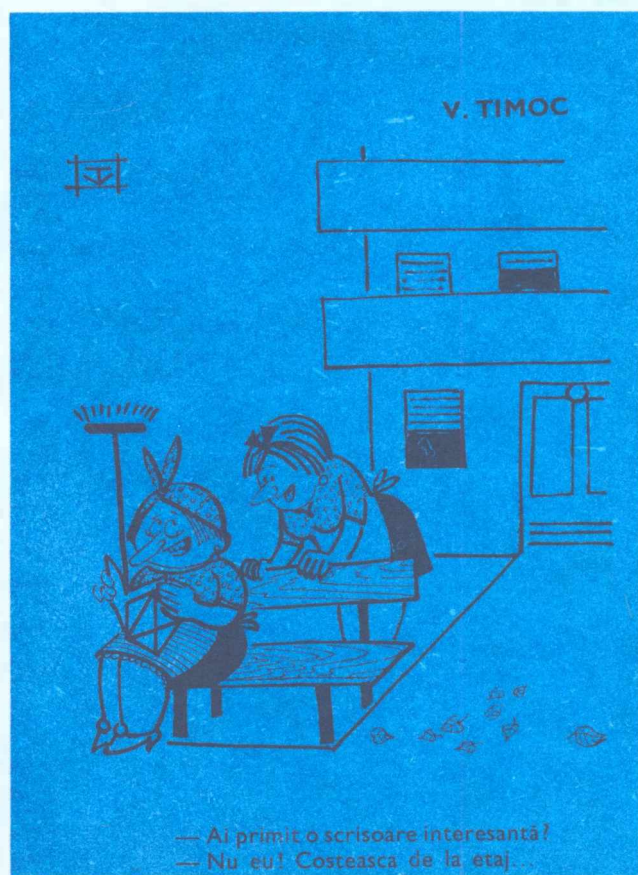
● — Nu te cunosc — zise străinul. — Uită-te bine la mine! Sint fratele tău și de tată și de mamă, de 30 de ani de cînd ne-am despărțit.

— Ah! Da! Acuma, te recunosc, iubite frate.

Și cei doi cumnați căzură unul în brațele celuilalt.

● Crivățul sufla cu putere de la nord, viscolind zăpada în celelalte patru puncte cardinale.

● Și gustînd mîncarea servită Maria Ispas, fiind stricată, a reclamat cazul autorităților.

PATRU ORE DE FERICIRE

Era pe la ora unsprezece cind Achim simți un fel de sfinșeală la stomac și cobori de la etajul șase, unde își avea biroul ca să-și cumpere un covrig. Traversind parculețul din fața chioșcului, în timp ce ronțăia nepăsător covrigul cu susan, o femeie care stătea fără nici o treabă pe bancă, îl opri:

— Bună ziua.

Achim o privi lung și bănuitor, dîndu-i să înțeleagă că nu e dispus să facă asemenea cunoștințe întîmplătoare și nu îi răspunse. Pentru că femeia îi zîmbea într-un fel anu- mit, insinuant și complice, o repezi ursuz:

— Nu vă cunosc.

— Știu — zise femeia. N-ai de unde să mă cunoști. Eu însă te știu, Achim. Sint Moartea și am venit să te iau.

Achim căscă ochii mari, uluit, cît p-aci să se inee cu covrigul, confirmînd prezența nedorită a interlocutoarei:

— Bănuiesc că nu mă așteptai — îi zise ea mai imblinzită vîzîndu-l atît de ascultător. Ești un om cumsecade și îmi pare rău că trebuie să te deranjez, dar n-am ce-ți face. Am și eu socotelile mele. Ți-ai plătit chiria?

— Da — mormăi Achim. O plătesc întotdeauna înainte.

Moartea îl invită să ia loc pe bancă.

— Ai datorii?

— Numai la televizor. Ultima rată. Chiar azi la prînz mi-o reține din salariu.

— Plătești vreo pensie alimentară?

— Asta nu! se apără Achim. Sint

burlac.

— Vasăzică stai prost doar cu rata la televizor! rosti Moartea în loc de concluzie. Aș putea să te mai amin încă patru ore. O fac numai pentru că te știu om cinstit și nu vreau să-ți stric reputația.

Achim o privi mai binevoitor. Nu era o moarte rea.

— Îți mai las patru ore. Vezi să le întrebuițezi cum trebuie. Încearcă să faci tot ce te-ar putea fericii. Și nu spune nimănui că peste patru ore ne întîlnim tot aici. Bagă de seamă: ai patru ore de fericire. Petrecere frumoasă!

Și se făcu nevăzută.

Achim era în general un om calm, dar de data aceasta făcu un tărăboi teribil pentru incetineala cu care urca liftul spre biroul lui. Peste cîteva minute, cobora fără lift, ținînd în mină o învoire de patru ore.

Ajuns în stradă începu să se gîndească într-un ritm cît se poate de rapid, căutînd să-și fixeze direcția:

«Unde să merg? La un film? Exclus. S-ar putea să nu-mi placă și să mă plictisesc de moarte. În vizită? Toți prietenii mei sint în cîmpul muncii și apoi ce vizită mai e și asta ziua în amiaza mare, cînd gospodinele învîrtesc crățițele la bucătărie, iar bărbații, dacă sint acasă, au concediu medical și aiurează? S-ar putea să creadă că m-a dat afară din serviciu. Să fac o plimbare în parc? Tot în parc am să stau — își aminti trist Achim. Ce dracu să fac cu astea patru ore? Prin magazine n-are rost să colind. Ce să-mi cum-

păr? Haine pentru înmormîntare? Aș putea să beau un vin și să mînc o friptură! își propuse el. Dar dacă o să miros a băutură, ar putea să creadă lumea că sint mort beat. Și aș putea să fac și cine știe ce glumă proastă cu Moartea. Mai mare rușinea. Ce să fac? se întrebă neliniștit Achim, privind cu grijă ceasul de la mină.

Era unsprezece și jumătate.

Ar fi putut să-și petreacă ultimele clipe cu o femeie inteligentă, frumoasă, care să-l iubească brusc și cu intensitate, în termen scurt, fără să-i pună prea multe întrebări. Din păcate, printre cunoștințele lui nu se afla o asemenea minune. Cu Angela, de pildă, propagandista unui institut de proiectări, ar fi însemnat să discute doar probleme sociale și nu se știe dacă, încercînd să o sărute, nu i-ar fi cîrpit două palme dacă nu chiar mai multe. Pierdere de timp inutilă. Mai exista o doamnă văduvă, care, de cîte ori îl vedea, îi plîngea pe umăr declarînd că seamănă cu răposatul, ceea ce în momentul de față l-ar fi indispus cu siguranță. Renunță la femei și se gîndi că poate ar fi mai interesant să facă un lucru cu totul ieșit din comun: o spargere, o răpire de minore sau pur și simplu o baie în Cișmigiu. Cum nu era în stare să facă nimic din toate astea, își privi ceasul trist.

Se făcuse douăsprezece.

Îi mai rămăseseră trei ore. Porni agale pe străzi fără nici o țintă și fără să se gîndească la nimic.

Tocmai cînd vroia să dea colțul spre bulevard, zări ieșind dintr-un

magazin o fată încărcată cu pachete. Cîteva din ele îi alunecară pe jos și Achim, pentru că tot n-avea ce face — se aplecă și i le ridică politicos.

— Sînteți foarte drăguț! mulțumii fata acordîndu-i un suris tulburător. Nu știu ce-o să mă fac cu ele.

— Aș putea să vă ajut — promise Achim fisticit de zîmbetul luminos al fetei. Vi le duc eu.

— N-aș vrea să vă deranjez.

— O, cît despre asta — o liniște Achim — nici o grijă. Sint în concediu de odihnă.

Și îi luă pachetele din brațe.

— Stați departe?

— Nu — zise fata recunoscătoare. Prin piața Romană.

Au pornit amîndoi, alături, și Achim trebui să recunoască în gînd că se simțea foarte bine în tovărășia acestei fete sprintene și vorbărețe, încărcată ca un pom de iarnă. Plimbarea lor avea ceva intim, casnic, simțămînt nespuse de plăcut, pe care Achim nu-l încercase niciodată.

— Știți, astăzi e ziua mea! zise fata. Mi-a dat tata bani să-mi cumpăr tot ce doresc. Și am cumpărat. Numai papuci de casă cu ciucuri nu am găsit.

Achim zîmbi:

— Onomastică?

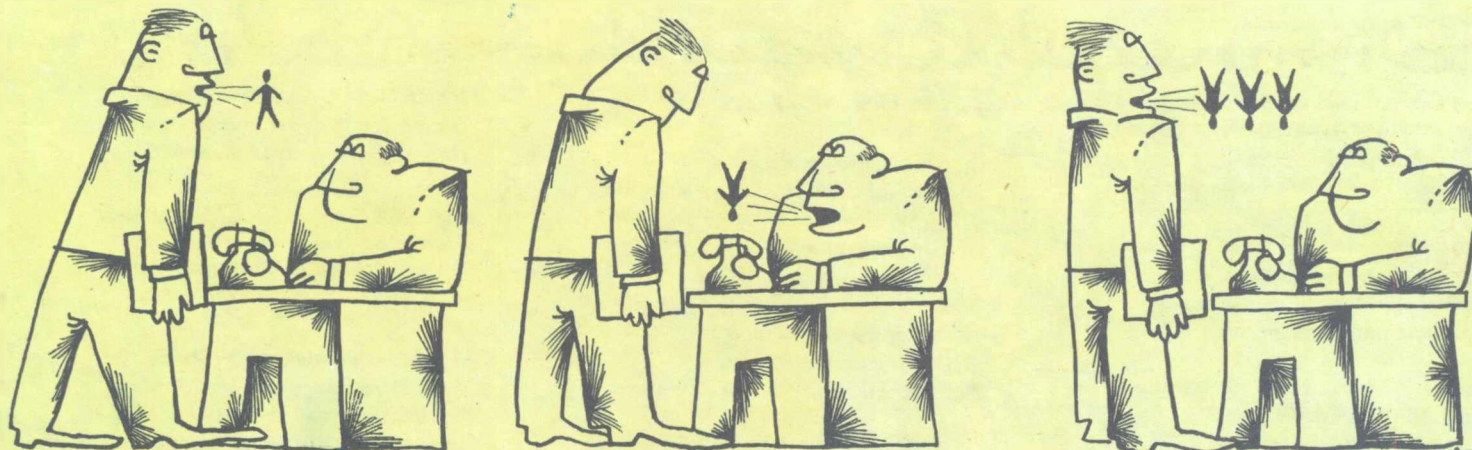
— Nu. Împlinesc douăzeci de ani.

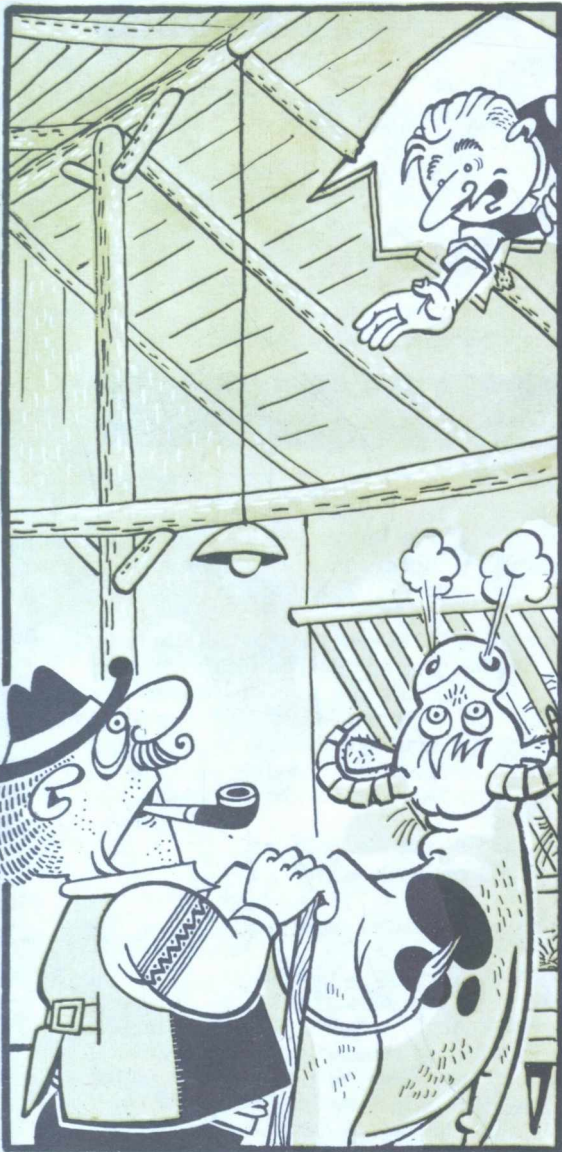
— Ce tinăre! remarcă el. Ai toată viața înainte.

— Da — recunosc fata. Cînd termin facultatea, am să-mi aleg un orașel de munte cu oameni ti-

(urmăre în pag. 15)

MIRCEA CAPĂȚĂ

CEL DE PE ACOPERIȘ: — Unde-i, frate, spărtura aia în tavan, s-o repar?

I.S.P.A - I.P.A.C.H

și cele trei milioane jumătate

Intrucit trei milioane și jumătate de lei știe fiecare cititor ce înseamnă, vom explica ce reprezintă I.S.P.A. și I.P.A.C.H. Și asta deoarece nu oricine bănuiește ce ascunde această aproximativă treime din alfabet. Să facem așadar recomandările de rigoare: I.S.P.A. adică Institutul de studii și proiectări agricole, ne pare bine de cunoștință și I.P.A.C.H., adică Institutul pentru planuri de amenajare și construcții hidrotehnice, mulțumim, la fel bucuroși. Odată făcute prezentările, să trecem la subiect. De data aceasta subiectul este un mare număr de porci aflați la G.A.S. Modelu, raionul Călărași.

Acum, după ce am aflat identitatea subiectului, să trecem la predicat. După cum se știe predicatul arată ce face subiectul. S-o luăm deci pedagogic, ca la școală: ce face subiectul? Subiectul ar putea face bine mersi, ar putea să se lăfăie la combinatul pentru creșterea și îngrășarea porcilor, așteptând să pătrundă în casele noastre reprofilat în parizer, cracauer, mușchiuleț și vinătoresc, neapărat cu muștar, ca să aibă ce să ne sară, cind vom afla minunile de mai jos.

Și acum, a doua întrebare: ce face predicatul? Predicatul face (adică a făcut) proiectele în vederea construirii la acest combinat a unei stații de tratare a apei uzate. Cu alte cuvinte, mai pe înțelesul neproiectanților, proiectanții au realizat proiectele, pe baza cărora s-au construit niște formidabile construcții pentru ca apele reziduale, nocive, să nu se scurgă în Dunăre și în plus, din reziduuri să se obțină îngrășăminte chimice.

Tot ce s-a obținut până cind am aflat noi, a fost risipirea unei sume de trei milioane și jumătate lei!!!! (semnele de exclamație nu sînt aruncate la nimereală. Cite unul de fiecare milion. Am pus patru bucăți și veți vedea mai jos pentru ce). E drept că această sumă reprezintă un adevărat îngrășămint chimic, dar numai pentru proiectanți și pentru constructori. În rest, vorba proiectului, reziduuri. Și asta intrucit pe beneficiar nu-l interesează respectivele îngrășăminte. În plus se mai cheltuiesc și bani frumoși pentru transportul lor, spre a se descongiona crescătoria. S-a constatat că amintitele construcții ridicate, conform proiectelor, nu fac doi bani. Dacă scădem acești doi bani din cele

cîteva milioane, băgăm de seamă, fără să fim matematicieni sau vajnici proiectanți, că pierderea rămîne cam la același nivel.

Apele reziduale, sfidînd cu încăpăținare proiectele, instalațiile și construcțiile, intrucit acestea nu au reușit să le purifice pentru a putea fi deversate în Dunăre, s-au constituit în jurul crescătoriei într-un veritabil baraj de bălți infecte și rău mirositoare, incit pină și sărmanii porci, cit sint ei de porci, s-au revoltat, guițind să fie duși cît mai grabnic la tăiere, deoarece e preferabil felii într-o farfurie curată decît întreg într-o asemenea situație.

Dacă Fantomas ar fi aflat despre realizările proiectanților în acest caz, i-ar fi răpit, conform seriei a doua, spre a-și continua opera în atelierele lui. Și nouă ne pare rău că nu a aflat, fiindcă în felul acesta ei ar fi risipit banii lui, și nu părăluțele noastre. Nu ne referim la cele aproape patru milioane lei. Ele erau duse de mult pe apa simbetei, care nici măcar nu se putea scurge. Vorbim de alte 160 mii lei, alocate pentru a repara, conform sugestiilor acelorși proiectanți, ce-au stricat tot ei. Vorbim apoi de alte 26 mii de lei, pentru alte soluții de remediere. Vorbim și de cele 50 de mii de lei aruncați pe niște jgheaburi din care să se hrănească porcii. Dar uite că porcii au ce au cu respectivii proiectanți. Nu au fost de acord cu proiectele (înapoiati, ce mai!) și au refuzat să se hrănească din aceste jgheaburi, care în momentul de față zac părăsite. Mai vorbim și de cele 12 hectare de teren arabil scoase din circuitul agricol spre a se ridica pe ele abracadabranțele instalații și amenajări proiectate.

Cu asemenea idei zău dacă nu e convenabil să luăm totuși legătura cu Fantomas. El vine cu scenariul, specialiștii cu pricina vin cu proiectele și vor face împreună seria a 3-a. Dacă realizează un film de succes, mai ciugulesc oamenii ceva bani, și știți ce-o să facă cu ei? O să-i investească în proiecte. Că noi alți bani nu mai dăm. Asocierea proiectanților cu Fantomas e soluția ideală. Că doar nu sînt străini de meserie. În acest caz au dovedit-o din plin.

Au lucrat ca-n filme.

AL VIANU

Dumnealui sau dumnealor

Îl întlnim din cînd în cînd în viață
Posac și așîșînd nemulțumire
Și-n tăietura ochilor, subțire
Citești mai mult decît într-o priefată.

De ți-i vecin cumva la vreun spectacol
La care spectatorii se amuză,
El singur bombănește și acuză
Cu profeție sumbră de oracol.

Nîmic nu-i place... Tot îl deranjează
Orașul, satul, liniștea naturii
Sau florile sau verdele pădurii

Și cum nu se abține, comentează.

În troleibuz n-aprobă staționarea,
Nici mersul lin, nici goana, nici ocolul
Iar de-l atîngi, te dă de-a rostogolul
Și-și manifestă prompt dezaprobarea

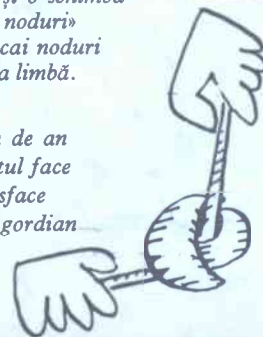
Nîmic în jurul lui, nu-i e pe plac
Colegul care rîde și vorbește
Ori altul care tace ca un pește
Sau ceasul, că de ce face tic-tac...

În zi de meci, cînd plin e stadionul,

Revarsă-ale protestelor torente,
Ba pe echipe, că-s incompetente,
Ba că arbitrii poartă ghinionul.

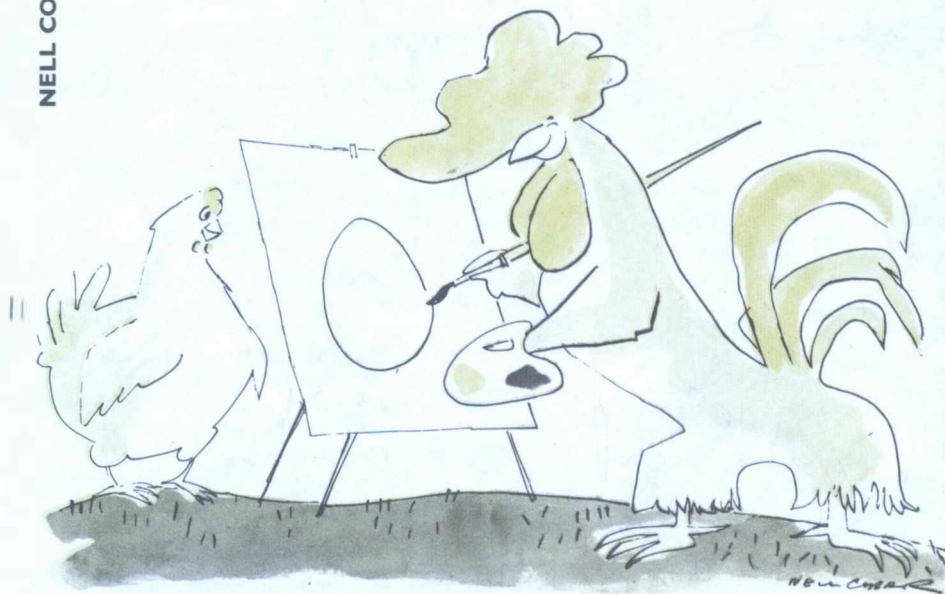
Și fiindcă omul firea nu și-o schimbă
Acestui tip «căutător de noduri»
Propun să se găsească niscai noduri
De-a i se face și un... nod la limbă.

Și căutînd la «noduri» an de an
În tot ce eu sau tu sau altul face
Pe insul ăsta nu l-ar satisface
De l-ar găsi, nici nodul gordian

NELL COBAR

UN PICTOR DE SUCCES

— Sînt convins c-o să-ți placă portretul,
draga mea: te-am întinerit puțin...

DIPLOMATIA UNUI MEDIOCRU

«Ce simplă este viața — și comodă!
Zi-i prostului că are cap deștept,
Zi-i celui mincinos că spune drept
Iar șefului înalță-i cite-o odă.

Evită confruntarea piept la piept
Ca nefiind rentabilă metodă.
Din scopuri mici clădește-ți o pagodă
Și unii îți vor zice înțelept.

Gîndește liber «în particular»
Dar drămuiește-ți vorbele-n ședință
Căci «scripta manent» în proces-verbal.

...Și astfel, rezultatul este clar:
Toți îți vor da o bună referință
S-ajungi un mediocru ideal!

VICTOR PIȚIGOI

POVEȘTE FĂRĂ SFÎRȘIT

A venit la noi în întreprindere un tovarăș din afară și s-a legat netam-nesam de o ladă. A privit-o, a măsurat-o și ne-a întrebat ce se găsește înăuntru. Pe urmă, iar a privit-o, a măsurat-o și iar a întrebat.

A întrebat ce se găsește înăuntru, v-am spus doar. Pe urmă, iar a privit-o, a măsurat-o, a...

— Și ce se găsea înăuntru? — veți izbucni desigur dv.

Am să vă răspund fără să ocolesc: înăuntru era o mașină.

— Un Fiat 1300?

— Nu. O mașină automată de făcut șaipe calibrate.

Tovarășul acela care v-am spus că a venit să ne viziteze s-a uitat pasionat la mașină, a privit-o, a analizat-o, a cercetat-o, a întrebat la ce o folosim, iar a privit-o, iar a analizat-o, iar a întrebat...

— Ce a întrebat? — veți întreba desigur. V-am spus doar: a întrebat la ce o folosim.

— Și la ce o folosiți?

La nimic. E la mîntea cocoșului: de vreme ce stă în ladă, înseamnă că nici nu e folosită. Parcă ne arde nouă acum să folosim mașini noi? Vă spun fără ocol: Sîntem singurii din regiune care stăm prost cu planul. Numai tovarășul acela care venise ne tot întreba de ce n-am pus-o în funcțiune în aprilie, atunci cînd a sosit.

— Și de ce n-ați pus-o în funcțiune în aprilie? — veți întreba desigur și dumneavoastră, ca să-i țineți isonul.

Dumneavoastră aveți dreptate să întrebați, că nu știți cite erau pe capul nostru în aprilie. Numai de mașini noi nu ne ardea. Aveam greutăți cu planul. Cînd s-a terminat aprilie, am zis bogdaproște.

Aici am o presimțire că vă arde buza să ziceți cum zicea și tovarășul care ne-a vizitat și să întrebați de ce n-am pus mașina în funcțiune în luna mai.

Oho, cite n-am avut noi pe cap în luna mai! Am să vă spun fără ocol: numai de mașină nu ne ardea. Că, dacă nu facem planul, degeaba scoatem mașini noi.

— Așadar, ați pornit-o tocmai în iunie? — veți întreba dumneavoastră.

Sigur că puteam s-o pornim, dar poate dumneavoastră nici nu știți ce înseamnă pentru noi luna iunie: înseamnă ultima lună a semestrului.

Acum se dă marea bătălie. Și apoi, vine iulie, care este prima lună a semestrului. Bătălia cea mare acum începe.

— Și nu v-ați mai ocupat în august de mașină?

Ei, știți că aveți haz? Atita mai trebuia, să-mi prăjesc spatele la Mamaia, cu gîndul la șaipele automate, făcute la mașinile calibrate. Dumneavoastră poate nu știți cum e la Mamaia. Acolo, șaipele nu apar nici în vise. În sfîrșit, ce mai încolo și încoace, o ducem greu cu planul. Dacă nu mă credeți, poftim, a constatat și tovarășul care ne-a vizitat, mai ales că noi nu lucrăm nici mecanizat, nici automat, ci mai mult manual. Aici știu că unii dintre dumneavoastră vor întreba:

— Dar ce faceți voi acolo, la întreprinderea voastră?

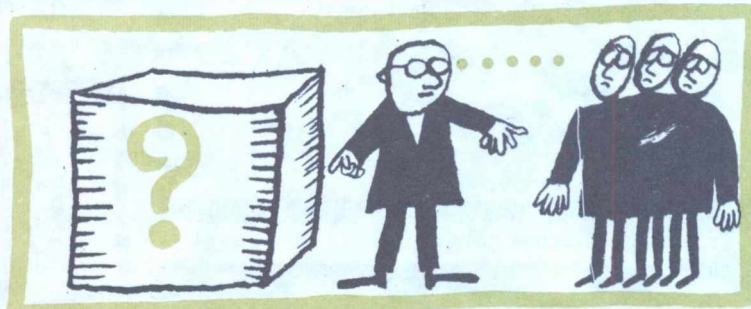
Nu-i greu de ghicit: facem șaipe calibrate și făcutul manual ne ia atita vreme, că nu apucăm nici măcar să ne ocupăm de mașina cea nouă care le-ar face automat, dar care încă nu merge din cauza planului care merge greu din cauza mașinii care nu merge, care însă nu funcționează din cauza greutăților cu planul, care cum vedeți merge anevoie din cauza mașinii pe care n-am pus-o în funcțiune, așa că...

Tovarășul despre care vă vorbesc a strigat:

— Așa nu mai merge. Dumneata nu-ți dai seama că ați exagerat?!

— Ba îmi dau seama — am răspuns eu. Dar o punem acum în funcțiune, că sîntem în noiembrie, care e lună de la mijlocul trimestrului, așa că e hotărîtoare. Acum trebuie să dăm bătălia cea mare!

Să fie cu noroc!

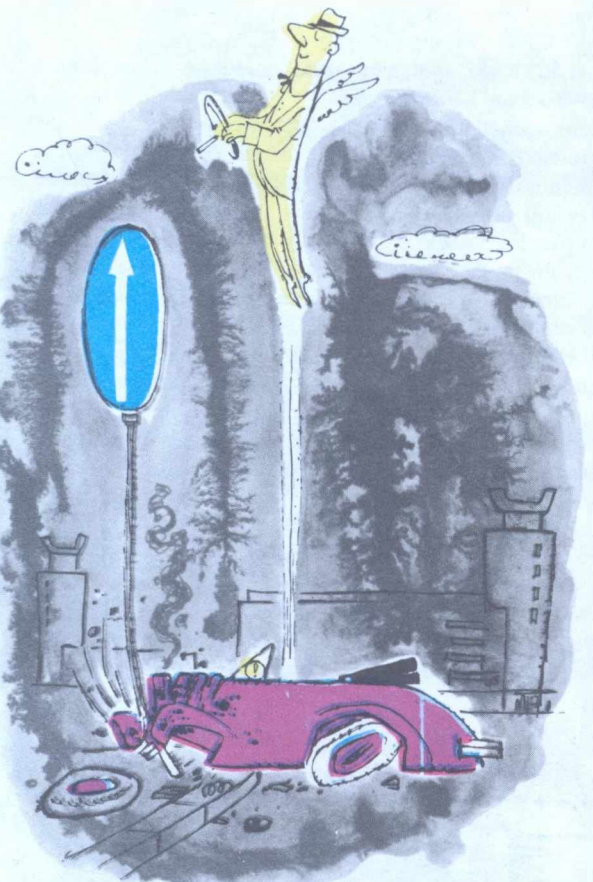

„SEMNELE STRĂZII“

— Parcă văd că n-o să creadă nevas-tă-mea că a fost circulația interzisă!...

FĂRĂ CUVINTE

Desene de EUGEN TARU

T66.

— Niciodată nu mi-a fost
(Spuse luna unei stele
Dintr-o vastă constelație de mărgele)
Mai urit și mai anost
Decît albul zilei care
Pune zărilor hotare.
Universul în lumină
De la primul început
Mi-a părut îngust și slut
În micimea lui meschină.
Noaptea însă e o mare
De statui încremenite
Bîntuită de visare
Și de spații nesfîrșite
Clopotul de-ntunecare
E o lume de tăceri...
Hotărît nu-mi place ziua

Impostură COSMICĂ

O detest din răsputeri.
Pentru asta nu m-arăt
Strălucind cum mi-este firea
Cînd de vraja mea, mă-mbăt
Străjuind nemărginirea
Decît noaptea, scumpă stea.
Pe potecile din cer
Nici o haină nu lucește ca a mea.
Sînt un cosmic juvaer,
Uriașă nestemată.
Dar pe cînd vorbea, deodată
Parcă se făcu mai mică,
Steaua tremurînd pîli
Într-un hău cețos, — de frică —
Din marginile zării Soarele
Și-a deschis vertiginos izvoarele.

ION STOICA

Împrumuturi în

Fiecare întreprindere are și cite o casă de ajutor reciproc, unde salariații respectivi pot face diverse împrumuturi restituibile în rate chenzinale sau lunare. Desigur și la O.C.L. «Mobila» din București există C.A.R. Numai că acolo — după părerea unora — funcționează și o a doua casă de ajutor reciproc destinată salariaților... din alte întreprinderi. Ba ceva mai mult, cîcă, împrumuturile se acordă nu în numerar, ci în mobilă, fără ca, în prealabil, să se fi plătit vreo cotizație. Singura formalitate ce ar trebui îndeplinită rămîne încheierea unui contract cu O.C.L.-ul și achitarea unui aconto din valoarea «împrumutului» dorit. La concluziile de mai sus au ajuns unii față de care însă O.C.L. «Mobila» n-a rămas — vorba cecea — de lemn. Cine nu ne crede pe cuvînt, îi poate întreba pe cei de mai jos.

DE LA ȘIFONIER LA... MOTOCICLETĂ

Pasiunea lui Ion Stroe din str. Crinului nr. 10 era să știe cum îi șade cu cască de motociclist pe cap. Dar n-avea motocicletă. Într-o zi l-a cunoscut pe Dan Ștefan, domiciliat în str. Carpați nr. 84. Acesta, aflîndu-i pasiunea, i-a spus: «Eu am motocicletă, iar dumneata ai posibilitatea să cumperi în rate mobila de care am nevoie!» Și s-a făcut repede tirgul, mai bine zis contractul nr. 241 411 din 1964 între O.C.L. «Mobila» și Ion Stroe în valoare

de 7 869 lei. Apoi, pasionatul motociclist a luat mobila și a dus-o la locuința lui D. Ștef. După aceea însă a părăsit întreprindere unde lucrase pînă atunci. Și a început umble cu motocicleta, colindînd peste tot numai pe la casieria O.C.L.-ului, nu. Probabil pe strada unde se află aceasta, este sens întors, și, ca atare, a ocolit-o. Ca motociclist, trebuie să fie atent la regulile de circulație. Dar în calitate de cumpărător de mobilă trebuie să respecte și regulile de plată a ratei. Nu de alta, dar obligațiile contractului încheiat nu sînt numai de la vinzător la cumpărător, adică în... sens unic, ci în amb sensuri.

ÎN CONCEDIU CU... RATELE

Toma Teodorescu din str. Fluierului nr. 10 avea nevoie de niște bani mai multcei ca să se distreze. Așa că a împrumutat o sumă de bani și cu aceasta... a plătit aconto la contractul nr. 61 145 din 1964 pentru o mobilă în valoare de 6 577 lei. A scăpat însă de cît ai spune «Pește!» A luat banii și «dă-i șprițul pînă la ziuă» «cu lăutarii după mine». Numai că și O.C.L.-ul e după el și crede că n-o să-i placă «muzica» lui

PROPRIETAR DE... RESTANȚE

«Bine e să ai căsuța ta proprie!» își tot spune Șerban Alexandru din str. Cîrlibaba nr. 10

— Ah, și așa putea să jur că mai era cineva în camera asta!!!

mobila

...i ocazia de a i se realiza visul și s-a ivit de îndată ce s-a văzut proprietarul unei mobile vândută în rate cu contractul nr. 280 012 din 1963. A dat-o numitei Maria Zamfir din Țoșiori, în schimbul unei căsuțe trecută pe numele lui definitiv. Apoi, de bucurie că și-a realizat dorința, a uitat de... ratele ce le avea de plătit pentru mobilă, după ce achitase numai două. Șerban Alexandru însă s-a gândit șocotind că, dacă el își mută domiciliul, O.C.L. «Mobila» n-o să-l găsească. «Orba ceea: locuința se schimbă, dar ratele rămân!»

MAI TARE CA... RAIKIN

Mariana Dicu din str. Lăzăreștii nr. 55 îl văzuse cândva pe Arkadi Raikin, celebrul actor și transformist. Și tare ar fi vrut să-l întâlnească. Până la urmă a reușit. Cumpărase, în baza contractului nr. 310 926 din 1965, mobilă în rate. Și, imediat, a făcut prima experiență, transformând garnitura într-un... cașion și un cal care aparținuse lui Ilie Oancea în Șoseaua Măgurele. După aceea, a dus-o departe experiența. Calul și camionul n-au putut să se transforme însă n-a putut efectua. Să transforme ratele restante în rate achitate la zi. Cum, ne întrebăm la fel ca Raikin: «Ce-o să mă fac?»

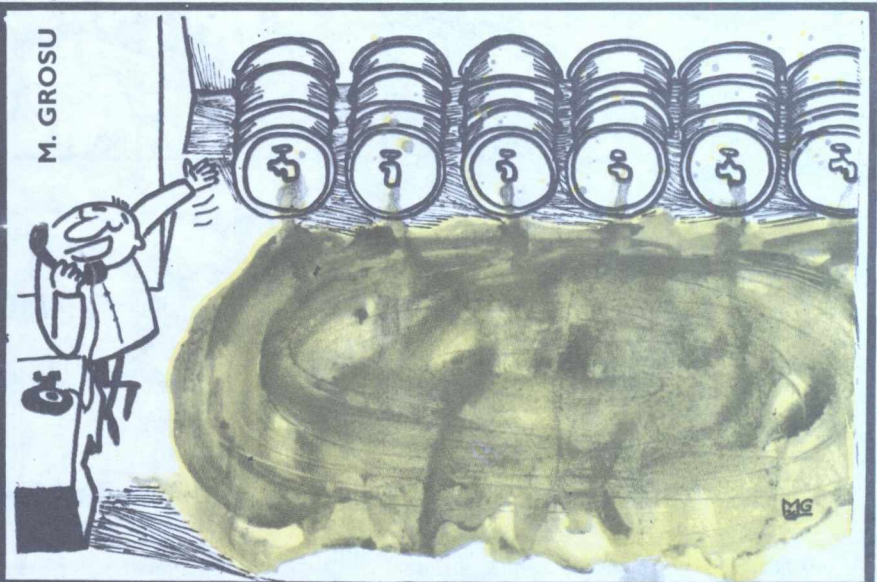
V.D. POPA

— Următorul...!!

La S.M.T. Negrești regiunea Maramureș din cauza unor robinete defecte din depozite, s-a irosit o mare cantitate de carburant.

— Dacă avem benzină? Gîrlă!

MICRO - FOILETOANE RIMATE

În decurs de șase luni biblioteca raională Zimnicea a avut doar 274 cititori.

*Dacă biblioteca n-are
Cititori în număr mare,
Uite-n schimb, îi va avea
Epigrama despre ea.*

La fabrica «13 Decembrie»-Brașov s-a adus o bandă de dirijare centralizată care, depășind spațiul afectat, a fost montată parțial și nu dă tot randamentul.

*Pentru spațiu, din păcate,
Au redus banda pe sol.
Și la productivitate
S-au trezit cu-n spațiu gol.*

Pentru a preîntîmpina refuzurile I.C.R.T.I. Baia Mare, conducerea întreprinderii «Solidaritatea»-Satu Mare nu mai primește la recepție pe delegatul bazei.

*Prin asemenea abuzuri
Dinșii — remarcăm atenți —
Scapă iute de refuzuri,
Dar, precis, și de clienți.*

Pentru repararea în termen de garanție a unei garnituri tip «Constanța», I.R.I.L. Marghita a plătit cooperativei «Lemnul» o sumă egală cu peste jumătate din valoarea mobilei.

*Care-a fost la ei uzanța
Mie, unul, nu îmi scapă:
I-au spus mobilei «Constanța»
Fiindcă au intrat la apă.*

La magazinul alimentară «Miorița» din Capitală a fost dosită o cantitate de pește pentru aprovizionarea preferențială a unor cumpărători.

*Peștii, cită vreme-s vii,
Stau sub apă mai la fund.
În schimb, peștii de aci
Sub tejele se ascund.*

GH. ZANEA

PRĂBUȘIREA UNUI GENIU JURIDIC

Nimeni n-ar fi putut spune despre Manuel Fernandez-Martin că este un chiulangiu. Venea întotdeauna cu cinci minute înainte de începerea serviciului și pleca cu un sfert de oră după terminarea lui. Slujba și-o îndeplinise cu sirguintă și, în decursul celor cinci ani de activitate, a dobândit succese multe și de răsunet. Și iată că, drept răsplată, el a fost condamnat la 18 luni de pușcărie.

Ce nedreaptă e viața! Ce nedreaptă e ea chiar cu cei care trudesc pe ogorul dreptății! Căci meseria lui Fernandez-Martin era aceea de procuror la tribunalul militar din Madrid. În nobila lui profesie, don Manuel a înregistrat chiar un mic record; în cele 1 016 procese în care și-a dezvoltat rechizitoriile, s-au pronunțat 1 015 condamnări. Cel de-al 1 016-lea acuzat nu a fost nici el achitat, dar a avut nedelicatețea să moară în timpul procesului, privindu-l astfel pe procuror de încă o victorie.

Sumbra clădire a tribunalului de pe strada del Reloy, era luminată numai de geniul juridic al lui Fernandez-Martin. El reușea să obțină

condamnări chiar atunci când împotriva muncitorilor, țăranilor sau intelectualilor, acuzați că sînt anti-franchiști, nu exista nici o probă. Dar pentru procurorul nostru dovedea că sînt antifranchiști o constituția tocmai faptul că acuzații erau muncitori, țărani sau intelectuali.

Nenorocirea lui Fernandez-Martin se trage tot dintr-un proces: cel în care el a cerut (și căpătat) condamnarea la moarte a marelui luptător patriot Julian Grimau. Apărătorii acestuia au declarat, încă de atunci, că don Manuel nu are nici un fel de studii juridice. Tribunalul nu i-a luat în seamă. Dar uriașul ecou internațional pe care l-a avut executarea lui Grimau a obligat autoritățile spaniole să facă unele cercetări. Ele au dus la constatarea că aprigul procuror nu frecventase nici o facultate.

Fernandez-Martin va sta un an și jumătate la răcoare pentru exercițiul ilegal al profesiei de procuror. Dar victimele celor 1 015 sentințe — la fel de ilegale — rămîn mai departe condamnate.

N. AURELIU

URZICA

AJUTĂ

● Într-o bună zi ne-am pomenit la redacție cu o scrisoare semnată de A. Ioan din Săcel, raionul Odorhei, care ne relatează despre unele deficiențe existente în aprovizionarea cu lemne de foc.

Luînd legătura cu organele în drept, am fost recent înștiințați că problema a fost rezolvată și că deci, lemne de foc se vor găsi în cantități suficiente.

Așadar, n-are decît să ningă! În casele din Săcel va fi cald iarna ca pe plajă vara!...

● Nici nu ne-a venit să credem că Stanciu Teodor, director al Școlii generale din Ciocina, regiunea București, a putut să se preteze la modificarea unor note din catalog numai ca să scoată la liman — cum se zice — niște corigenți și chiar niște autentici repetenți.

Sesizînd această ispravă secției raionale de învățămînt, am fost anunțați că pentru corectarea în mod abuziv a acestor note i-a fost înaintată lui Stanciu Teodor o notă de... «muștrare scrisă cu avertisment», care sperăm că o să-l lecuiască să mai facă din trei-opt și din șase-nouă!

Un lucru este cert: cu notele (fie ele și de școală) nu-i de glumit, că se lasă cu... muzică!

● Mai mulți muncitori de la I.M.T.F. Bocșa, scriindu-ne despre starea necorespunzătoare a dormitorului comun ce le-a fost pus la dispoziție, am discutat despre acest aspect cu D.R.E.F. Banat care ne-a informat că dormitorul în cauză a fost de curînd dat la rîndă și amenajat în locuință pentru unul din șoferii I.M.T.F.-ului Bocșa. Cît privește pe muncitorii din sectorul respectiv, ei au fost cazați fiecare separat în casele din localitate.

Care va să zică acum fiecare doarme de unul singur. Asta nu e rău, că sforăi cu totul altfel cînd ești singur!

D.M.

În cursul tratativilor dintre Anglia și guvernul rasist al Rhodesiei s-au realizat «unele apropieri» dar «în chestiunile fundamentale împasul rămîne complet» (ziarele)

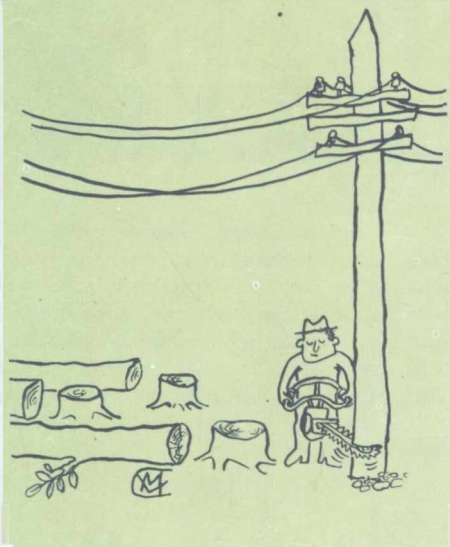

IAN SMITH: — N-ar mai rămîne sir, decît să vă apropiați de poziția noastră «fundamentală»...

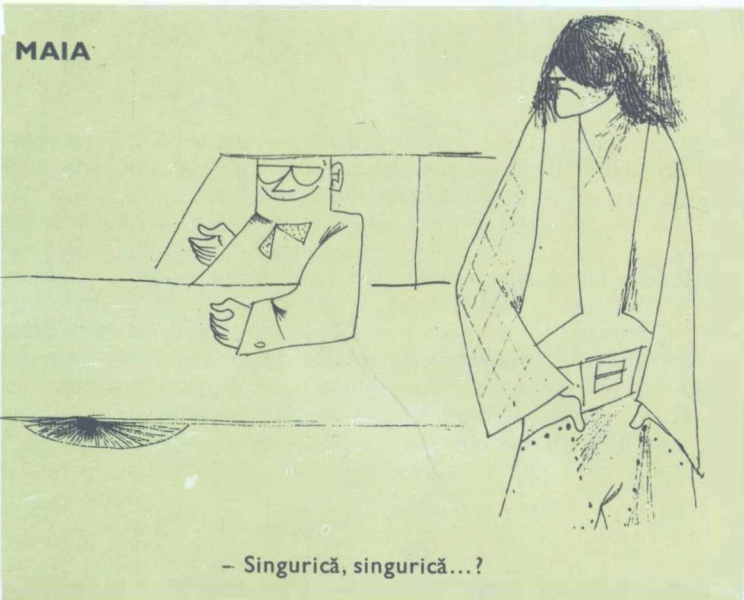
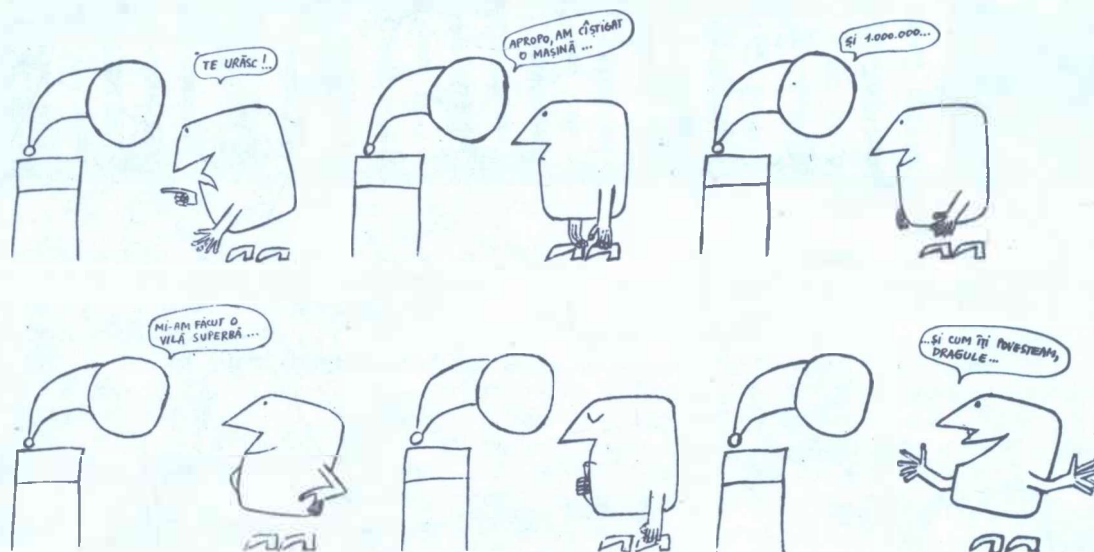
Tradiții

Era la revărsatul zorilor. Automobilul băncii ieșea din curte. În spate, stătea casierul, cu servieta doldora de bani, destinați unei întreprinderi din localitate. La un colț de stradă, aștepta un «Ford» vechi. În clipa cînd mașina băncii trecea prin dreptul lui, «Fordul» s-a pus în mișcare. După o scurtă urmărire, «Fordul» a luat-o înainte și a blocat drumul. Din el au coborît trei indivizi mascați. Unul din ei l-a orbit pe șofer, improșcîndu-l în față cu un aparat de stins incendii. Ceilalți doi au încercat să smulgă casierului servieta cu bani. Țipete, zgomot de geamuri sparte, o împușcătură. Pe la ferestre au apărut capete somno-roase. Atacații și-au dat seama că riscă să fie prinși. Blestemîndu-și probabil ghinionul, s-au urcat în «Ford» și s-au făcut nevăzuți.

Scenariul unui nou episod din «Sfîntul» sau «Omul invizibil»? Nu, întimplare autentică din micul oraș vest-german Meiderich. Banca se numește «Krüller und Sohn», șoferul — Hans-Friedrich Stoltz, casierul — Elgar Mittereis. Gangsterii au rămas o vreme anonimi. Pînă la urmă s-a aflat însă identitatea șefului lor — un anume Fritz Hoffman. În

FĂRĂ CUVINTE

- Singurică, singurică...?

PĂZEA, VINE ADRESA!

Cetățeanul Lemăndroi Ștefan, din Sibiu, s-a ras la Slatina. S-a ras, adică s-a bărbierit. La o unitate aparținând cooperativei «Arta Meșteșugarilor». Dar cînd i s-a cerut pentru un ras suma de lei 2,50, i-a crescut barba la loc. Pentru că în Sibiu nici frizeriile de categoria lux nu au un asemenea tarif piperat. De aceea, tovarășul Lemăndroi, simțindu-se ras cu perdaf, a scris în condica de sugestii, adresîndu-se însuși președintelui cooperativei. Și, la 6 octombrie, însuși președintele și vicele cooperativei i-au trimis la Sibiu adresa cu Nr. 7 728. O reproducem mai jos, că de-aici abia-i frumos:

Cooperativa «Arta Meșteșugarilor»
Slatina, nr. 7 728, 06.10.1966

Către Tov. Lemăndroi Ștefan Sibiu,
str. Băii nr. 3 — reg. Brașov.

În urma reclamației pe care ați făcut-o în condica de sugestii și reclamații din unitatea de frizerie nr. 19, al cărui responsabil este tov. Cîrstea Ștefan, referitoare la încasarea sumei de 2,50 lei pentru un ras,

Față de această situație vă facem cunoscut că conducerea cooperativei a pus în vedere, pe bază de scris tov. casieră și responsabilului de unitate de a se obinifica prestațiunile după executarea făcută, totodată menționăm că ras cu spirt sau colonie cremă, pudră etc., lucru care de altfel este în permanență în atenția conducerii cooperativei.

PREȘEDINTE, VICEPREȘEDINTE,
ss. indescifrabil s.s. indescifrabil

Citind cele de mai sus, tovarășul Lemăndroi s-a liniștit. Și-a jurat să nu mai scrie în viața lui în condicile de sugestii. Că dacă mai primește trei adrese din astea, face congestie cerebrală. Vă sfătuim și pe dumneavoastră, dragi cititori, să nu încercați să pricepeți ceva, pentru că la noi, trei redactori care au vrut s-o facă pe deșteptii sint acum în spital și li se fac șocuri.

Și dumneavoastră, tovarășe președinte al cooperativei și tovarășe vice, nu mai scrieți fraților, adrese, că uite, parcă-s scrise cu creionul de oprit singele.

P.S. Dacă ne veți arăta în răspunsul dv., iubiți tovarăși, că de fapt cuvîntul «obinifica» trebuie citit «bonifica», dar a fost o greșeală nevinovată de mașină, vom fi de acord. Cu restul însă ce ne facem? Că acolo nu-i chestie de mașină, ci de altceva!

de onoare

viața civilă, acesta are o meserie cit se poate de pașnică: e coafor de dame. În viața politică, el se ocupă de ceva mai puțin pașnic: e șeful secției locale a partidului neonazist care se intitulează «național-democrat».

Partea cea mai interesantă este că, cu o zi înainte de atacul executat împotriva servietei cu bani, Fritz Hoffmann scrisese un manifest pe care poliția l-a găsit la domiciliul său. Una din fraze suna așa: «Partidul național-democrat este continuatorul tuturor tradițiilor de onoare pe care ni le-a lăsat ca moștenire fîhrerul nostru iubit și se străduie să le păstreze intacte».

Desigur, s-ar putea discuta despre onorabilitatea acestor tradiții. Dar gangsterul-coafor hitlerist are fără doar și poate dreptate atunci cînd afirmă că naziștii de astăzi sînt moștenitorii naziștilor de ieri. Și are și mai multă dreptate cînd vorbește despre strădaniile lor de a păstra intactă toată moștenirea.

Ca dovadă cele întimplale la revărsatul zorilor pe străzile orașului Meiderich.

N. GĂLĂȚEANU

Specialiștii din Buzău

Sînt supărat, iubiți cititori. Foc supărat. Foc și pară. Foc și măr nu sînt fiindcă nu-mi plac merele. Observați? De la atîtea necazuri am început să practic umorul absurd. O să vă povestesc și motivul supărării mele, deși sînt ferm convins că nu interesează pe nimeni. Dar în decursul ănilor v-am istorisit atîtea basme care nu interesează pe nimeni încît sper că v-ați obișnuit.

Iată, așadar, cauza supărării: Am fost pentru angajare la spitalul din cartierul meu. Aici a avut loc următoarea discuție între mine și medicul șef. El: «Ce meserie ai dumneata?» Eu: «Scafandru». El: «Și ce să facem noi la spital cu un scafandru?» Eu: «Dacă nu aveți ce face cu un scafandru, vă mai recomand unul. Și nu un scafandru începător, de apă dulce. Unul care și-a dat examenul de stat în fundul Pacificului».

Omul mi-a explicat că schema actuală a spitalului fiind deocamdată restrînsă, nu s-a prevăzut, din păcate, un post de scafandru, și că acest lucru se resimte, mai ales în cazurile cînd se prezintă la consultație bolnavi cu apă la genunchi. M-a sfătuit însă, ca pînă una alta, să mă adresez «Uzinei de sîrmă și

produse de sîrmă» din Buzău, întreprindere care face masive angajări intrucît intră în producție la 1 ianuarie 1967.

M-am prezentat la conducerea uzinei în aceeași zi. Erau cîțiva solicitanți. În încăperea elegantă și luminoasă a direcției ne simțeam bine, ca într-o familie simpatică. Primul care s-a apropiat de biroul tovarășului din conducere era un bărbat zvelt, cu ochii mari, negri. «Ce pregătire ai dumneata?» l-a întrebat înțelegătoare conducerea. «Inginer». «Perfect. E ceea ce căutăm noi». «...Piscicol?», îngînă stînjinit zveltul. «Piscicol? Hm... complicat... Ce să facem cu piscicultura la fabricarea sîrmei?...» «Păi, unde, tovarășe!... Și cîrlige de prins știuci!» «Da, așa e! Ești descurcăreț! Și nouă ne trebuie descurcăreți! Se angajează!»

Secretara ridică doi ochi mirați și îndrăzni: «Îmi permiteți, dar pentru uzină noi avem nevoie de descurcăreți metalurgiști, nu de descurcăreți piscicoli!».

Tovarășul din conducere își înăspri tonul: «Nu e resortul dumitale, draguță! Sîntem uzină nouă, avem nevoie de ingineri! Dumnealui e inginer? E! Nu sînt obligat să-i citesc diploma cu întreaga titula-

tură! N-am vreme de lectură! Și în definitiv care este nenorocirea dacă e piscicol? Ce? Ți-e teamă c-o să confunde sîrma cu saramura de crap? Lița cu plachia? Cablul cu știuca prăjită? Se angajează! De miine, ca să vorbim pe profil te prezinți la eleșteu!... Următorul! Specialitatea. «Inginer!» «Metalur-

corespunzătoare, barem o să li-vrăm turbă și crap pescăresc...»

Fu angajat și al doilea inginer miner. Îmi veni și mie rîndul. «Dumneata?», «Scafandru». «Scafandru, scafandru, dar inginer?». «Nu, scafandru nediplomat». «Nu avem nevoie. Angajăm numai ingineri. Ce să fac cu un simplu scafandru

gist?» «Miner» «Merge. Te descurci dumneata cu cărbunii, jos, în mină, pe-ntuneric, și n-o să te descurci sus, la lumină, cu niște sîrmă? Se angajează!».

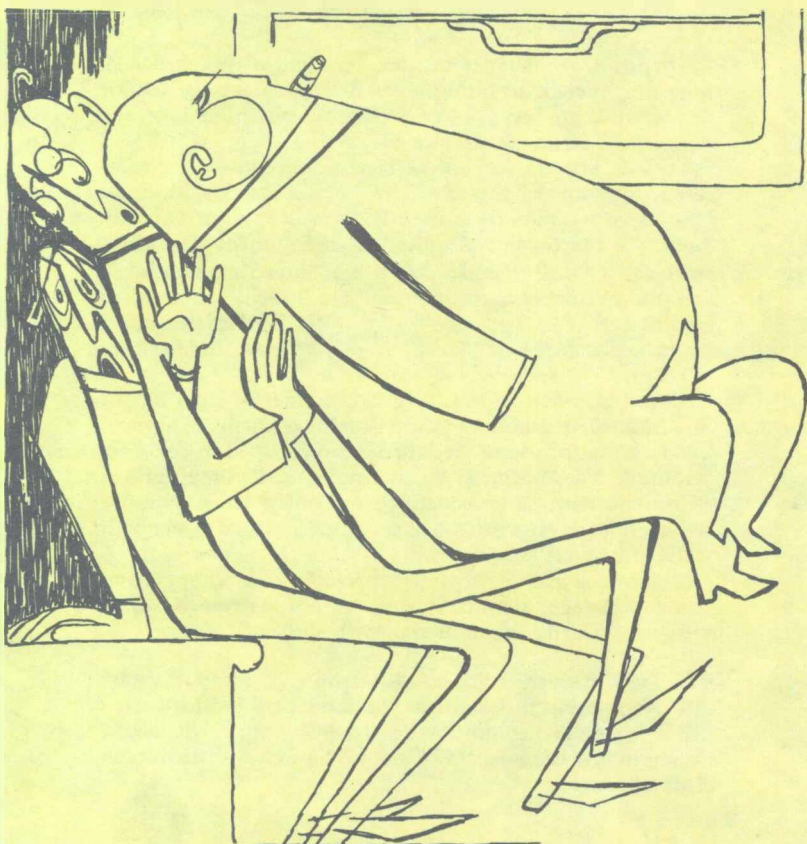
Tuși sec, de trei ori, și continuă: «Următorul. «Inginer». «Metalurgist?» «Tot miner». Ce să facem aici la sîrmă cu atîția mineri?» — scăpă fără să vrea tovarășul. Secretara: «Poate să inițiem niște prospecțiuni sub uzină. Dacă n-o să livrăm sîrmă, din lipsă de cadre

la fabricarea sîrmei? Dumneata interesează-te la șantierul navale, eventual în piscicultură». «Păi un inginer piscicol ați angajat și dumneavoastră...» «Da, ai dreptate. Poate că n-ar fi rău ca în cadrul sîrmei să întărim și sectorul piscicol...»

Mi-a spus să revin săptămîna viitoare. Și-o să revin. Dar nu singur. Aduc pentru angajare și pe un prieten fachir. Înghite săbii și merge pe cuie. Țsta chiar că e pe profil metalurgic...

La unele trenuri accelerate, din vina casierilor, același loc a fost vîndut de mai multe ori.

V. VASILIU

—Dumneata te vaiieți? Eu ce să mai zic?

CONSTANTIN OTTESCU

Mărturisire

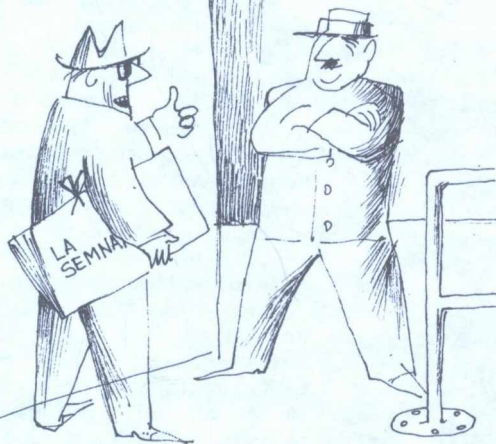
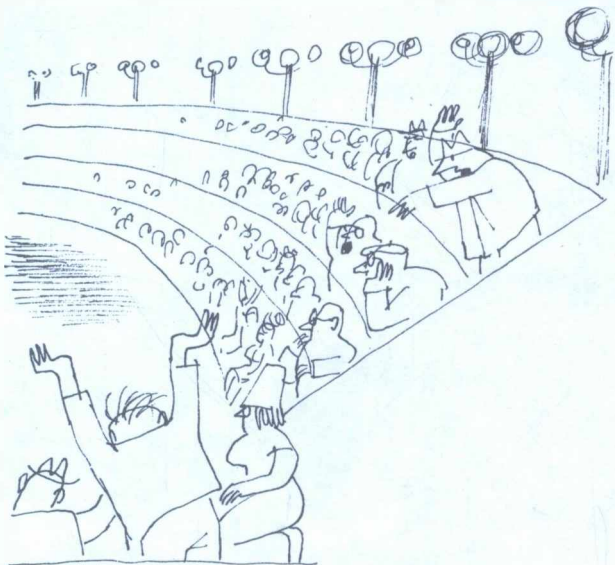
Îmi spuneți umorist și mă simt prost
Nu că mi-ar fi rușine, pe cuvînt,
Dar mi-e că par mai mult decît ce sînt,
Iar liric nu-s, prin faptul că... am fost!

Un liric scrie cu sau fără rost
Făcînd din vers orice: copil, avînt,
Femeie, ploaie, curcubeu, veșmînt
Sau rebus (în același preț de cost)

Dar umoristul (fiîndcă-întîmplător
Mă văd clasat astfel de cititor)
Suportă cel mai inuman proces!

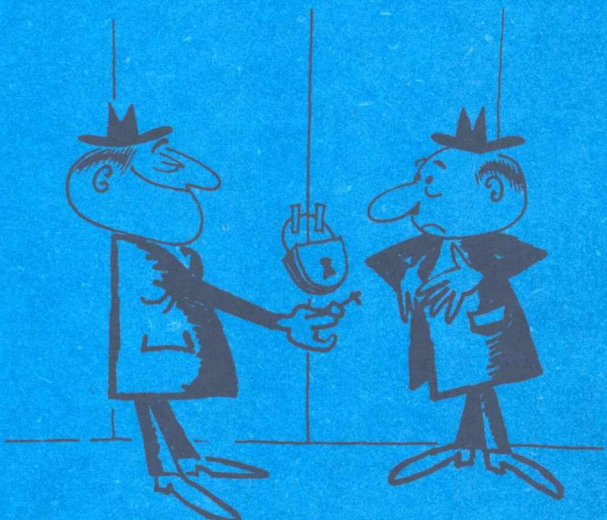
Căci liricul mi-așîță azi necazul:
Eu lupt să-mi fie versul înțeles
El, ne-șteles, stîrnește mai mult hazul.

În legătură cu programarea unor meciuri de fotbal

— În interes de serviciu, tovară-
șe! Semnează șeful și plec.

Întreprinderea de echipament metallic din Oradea a livrat
un stoc de locațe care puteau fi deschise cu aceeași cheie.

— Poftim! Mi-am pierdut cheia!
— Ia-o pe a mea că e fabricată tot la întreprinderea de
echipament metallic din Oradea..

VALERIA BOICULESI

«Soarta»

Singuri-cuc,
doar el și soața
(Ce să-i faci, așa e viața!)

Dumneaei — femeie fină —
zice că
ea nu-i de vină!
Și,
argumentind,
cu artă,
vina toată-o dă pe soartă!
Însă dumnealui, ehei,
sigur e
că-i vina ei!

Cum-necum s-au consolat:
dumnealui are «fetiță»
Siameză cu fundiță
dumneaei are «băiat»
Fox sirnos cam alintat
(uite-i cum mai dorm în pat!)

Dimineața, ea cu piața —
el — de asemenea «ocupat»
pe terasă,
cu dulceața
(Ce să-i faci, așa e viața!)

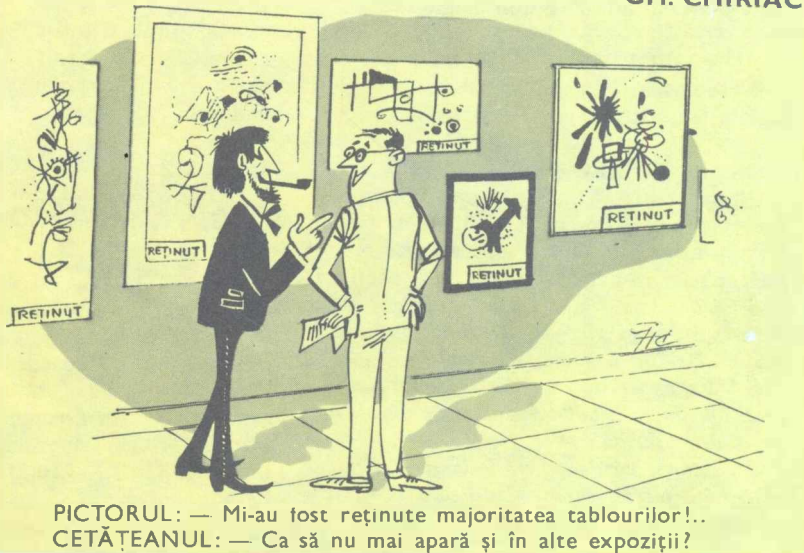
Cine oare a lătrat?
Nu știu!
S-a trezit «fetița»?

Ce-a visat,
de-a sfișiat
perdeluța
cu gheruța
și-a zis miauuu! și a scuipat?
Curtea-i plină de copii
mingea sare
pînă-n soare.

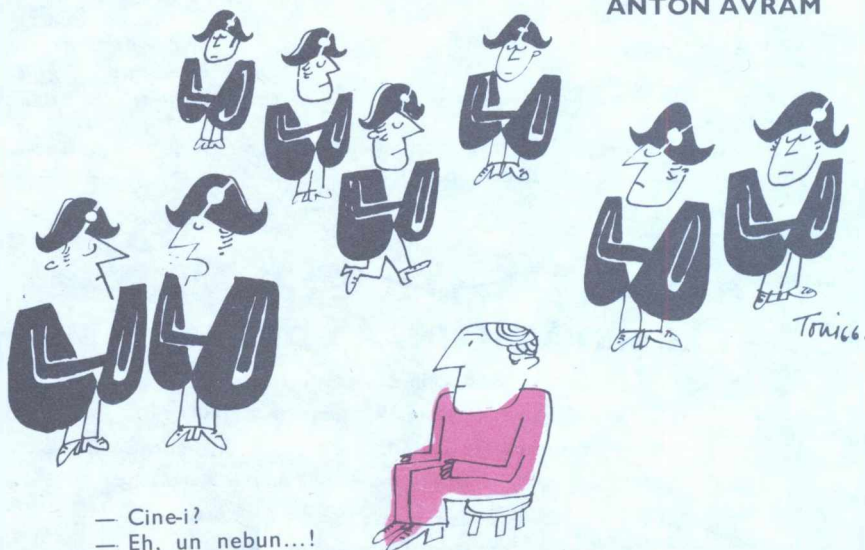
«Tatăl» îi privește și
I se întristează fața
Arsă de melancoliei...
Oare-așa să fie viața?

GH. CHIRIAC

PICTORUL: — Mi-au fost reținute majoritatea tablourilor!..
CETĂȚEANUL: — Ca să nu mai apară și în alte expoziții?

ANTON AVRAM

POȘTA REDACTIEI

VÎRLAN VASILICA — IAȘI

Intenții bune, uneori exprimate într-un limbaj comun. Mi s-a părut spirituală prima strofă din «Tranzacție». (Evitați expresiile de genul: măi frate — dacă ai plăcerea etc.)

*Cronos, dacă ai plăcerea
Hai să ne împărțim averea
Eu ce am, îți dau, măi frate,
Tot — iar tu din veșnicie
Îmi dai numai jumătate.
Tu nu pierzi nimic, bătrine,
Zău, nu-i nici-o șmecherie:
Jumătatea ce-ți rămîne
Este tot o veșnicie.*

MOLDOVEANU ION — LOCO

Schimbați-vă părerile despre femei. Nu mai e de «glumă».

N. CONSTANTIN — URZICENI,
REG. BUCUREȘTI

Nu vă mai pierdeți vremea cu «Mica publicitate», procedul fiind uzat.

RANGA VASILE — ARAD

«Salba soacrelor» nu are valoare. Materialul e fals. Mergeți mai bine în poezie, cu toate că «Melcul» a înaintat cam greu. Mai trimiteți.

V. MARINICĂ — CARACAL

«Muribundul egoist» și «Rătăcitorul neglijent» și-au dat duhul. Nu în epigrame...

VAIDA GEORGE — TIMIȘOARA

E prea naivă. Nu vă «jucați» cu copiii. Sînt mai deștepti decît îi credem noi.

MORARI ROMEO — Tg. MUREȘ

Cîteva dintre «Cugetările unui automobilist» sînt bune. Din cauză că sînt prea puține nu pot susține o rubrică separată. Le reproducem doar în pagina de față. Mai trimiteți.

● *Cînd plecam dimineața la birou, soția îmi ura: «Mergi sănătos». De cînd am mașină îmi spune: «Să te-ntorci sănătos!»*

● *Vă spun — deși nu sînt matematician — că 1 300 intră în 600. Am văzut cu ochii mei pe un drum public.*

● *Se spune că dacă bei alcool și te așezi la volan îți pierzi capul. Nu-i adevărat. Eu mi-am pierdut carnetul.*

HALAS ILIE — ZĂRNEȘTI-BANAT

«Ne-am prost» nu se scrie așa. Mai ales că vorbiți de o agapă... universitară.

VIȘAN NELU — PĂTÎRLAGELE-PLOIEȘTI

Povestea cu fumătorul care-și «pirlește viitorul» nu ne-a plăcut. Adică, n-are viitor.

S. PAUL-LOCO, DOINA CROITORU — LOCO, SILVIU NIȚA — BÎRLAD

Mai trebuie să învățați. Ar fi bine să frecventați un cerc de pictură.

MAXIM MIHAI — PIATRA NEAMȚ

«Din însemnările unui nuntaș bătut» mai are nevoie de bătaie. De cap.

M. DIACONU — IAȘI

Gîndiți-vă mai mult și trimiteți mai puține.

BONCOCI EUGEN — LOCO

Toate epitafurile sînt luate: și de la morți și de la vii.

MALEI IOAN — BRAD-HUNEDOARA

Ne trimiteți mai multe cugetări (slabe) dintr-o care una este foarte bună:

● *După mine sînt mai multe feluri de oameni: cei care știu că știu, cei care știu că nu știu, cei care nu știu că nu știu...*

Numai că această cugetare nu este după dv. ci după un filozof ceva mai cunoscut: Spinoza.

ȚINTĂ ION — LOCO

Nu vă înțelegem... ținta din «Epistolă». Poate n-ar strica să ne-o explicați printr-o scrisoare.

PETRESCU MIRCEA — ROMAN

Pe «Sfîntul» lăsați-l în plata domnului. «Toamna» (scrisă destul de sprinten) nu depășește problematica unui pastel inofensiv. Mai trimiteți.

MANEA IONEL — PIETROIU, REG. BUCUREȘTI, BODESCU FLORIAN — SIBIU, TOMA GRIGORE — CALAFAT

Nu!

DEOCAMDATĂ, NU!

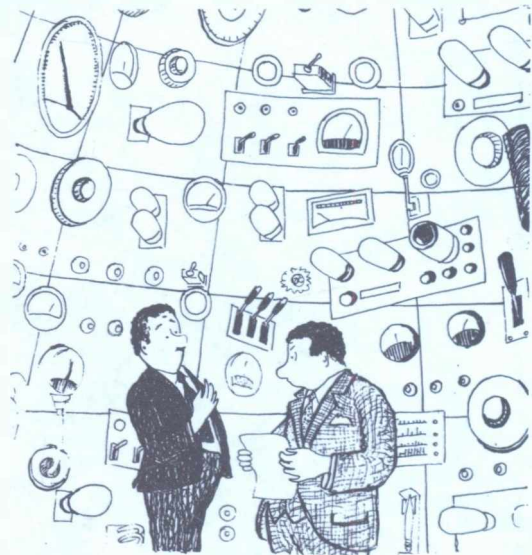
Andrei Șerban — Brașov, Florea Dumitru — Urziceni, Brumușescu Al. — Loco, Tomescu Mircea Constantin — Loco, Chișan Petrică — Buzău, S.M. Rădulescu — Mangalia, — Salcim George — Petroșani, Filip Mircea — Iași, Mandache George — Loco, Moneanu Gh., — Cluj, Onciu Constantin — Bacău.

DIN «POȘTA REDACTIEI»

Sfat

*S-a pierdut de dragul tău
Fii atentă, te grăbește
Și mărită-te cu el
Pînă nu se regăsește.*

Bădia Doru — Cluj

— Unde naiba e șalterul!!

C. CONSTANTINESCU

MĂSURI FĂRĂ GREUTĂȚI

Aducem la cunoștință pe această cale celor interesați, ca, în cazul cînd au diverse abateri în muncă și supărări din partea șefilor lor, să se angajeze de urgență la întreprinderile «Alimentara» sau I.A.P.L. din raionul Lenin, București, unde se activează pe baza zicalelor: «Numai cine nu muncește, nu greșește» și «Greșeala recunoscută este pe jumătate iertată sau chiar de tot». Astfel, la sugestiile și sesizările făcute de comisiile de control obștesc se întocmesc procesele-verbale cuvenite pe care cei în drept scriu «Văzut», semnează și nimic nu se schimbă și nici nu se transformă. Tovarășul Dimitriu, director la I.A.P.L. Ceahlău, este mai drastic. Dumnealui ia niște măsuri că bagă groaza în oameni. Astfel, una din măsuri sună așa: «Vinovalii au fost chemați la ordine». Asta ar veni ca la grădiniță: «Fiți cuminiți copii, că mă supărați și nu vă mai spun povești». Și copiii continuă să nu fie cuminiți, fiindcă d-aiia sînt copii, floricele pe cîmpii, pe cîmpii și prin păduri, hai să ne jucăm acum, de-a «luatul de măsuri».

Și mai cald este la O.C.L. Alimentara, tot raionul Lenin, unde, de multe ori dacă vrei să ajungi responsabil de unitate, trebuie să ai neapărat la activ o trăsnăie de zile mari. Așa, de pildă, lucrătorul Ghiță Stancu, fost responsabil în 1964, a făcut el ce-a făcut și a fost retrogradat pe post de lucrător la depozitul Alimentara — raion Lenin. Pe urmă, altcineva a făcut ce-a făcut și în scurt timp iar l-a avansat și l-a numit responsabil la centrul de pește din Piața Rahovei, unde face tot ce-a făcut mai înainte, dar peștele fiind mut, uite că se tace. Tot așa, a pățit și bietul Anghel Nicolăe, lucrător la un centru de carne din Piața Rahovei, care, fiind prins, săracul, cu o serie de nereguli, a fost scos din muncă, sărmanul, și numit, nenorocitul, responsabilul unei unități. Deciziile acestor numiri au fost semnate de cineva din conducerea O.C.L., pe care cu onoare îl rugăm să binevoiască a ne comunica de unde pînă unde asemenea măsuri? Nu de altă dar avem și noi o cunoștință, care a făcut atîtea borboațe încît poate să candideze cu succes la postul de responsabil în cadrul O.C.L.

„URZICA“ REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Științei”

O VOCE, ÎN COMPARTIMENT: — Închide, dom'le, ușa, că trage!

PATRU ORE DE FERICIRE

(urmare din pag. 5)

mizi și cumsecade.

— Ce urmezi?

— Medicina.

— Îți place?

— Da. Iubesc viața foarte mult. De-asta am și vrut să fiu medic. Nu există lucru mai frumos decît viața.

— E adevărat — aprobă Achim.

Dar ce te faci cu moartea?

— Cum, ce fac? Lupt cu ea.

— Poți?

— Dacă vreau, pot.

Achim o privi amuzat:

— Cum?

— Încă nu știu. Abia sînt în anul doi. Mai am multe de învățat. Dar sînt sigură că am să salvez mulți oameni din ghearele ei.

— Și pe mine?

Fata izbucni în ris:

— Desigur. Dacă mă chemi, am să vin. Și îl întrebă cochetă: cînd vrei să vin?

— Astăzi la ora trei.

Tot glumind, dar luînd în seamă invitația, îi răspunse tandră:

— La ora trei n-am să pot. Vine tata la masă. O să ne întîlnim la ora cinci. Mă aștepți?

— Da — zise Achim. O să te aștept.

— La ceas, la Universitate?

— Acolo.

— Bine.

Și încărcată cu cadourile ei nemănumerate se pierdu pe aleia unei curți împodobită cu flori și arcade mari de piatră.

Era ora unu.

Achim nu mai avea chef de plimbare. Se întoarse în părculeț, se așeză pe bancă și așteptă să vină Moartea.

Fata îi lăsase în suflet o mare bucurie cum nu mai simțise niciodată. Îi părea rău că nu a întîlnit-o mai demult. Poate, cine știe? Adică, nu. Era sigur că ar fi luat-o de soție. Pentru încrederea pe care o avea ea în viață, pentru naivitatea ei, pentru că era atît de frumoasă. Cu alte cuvinte, se îndrăgostise tocmai acum cînd știa sigur că la ora cinci nu va putea merge la întîlnire. Ce-o să creadă fata? Un filfizon, un fluieră vînt? Merita tocmai de ziua ei să

se poarte atît de urît? Nu. Are să-i trimită un semn, ceva frumos, o amintire.

Și Achim scoase un creion și carnețelul lui de însemnări. Începu să scrie:

*Calmul ochilor albaștri
iaz cu nuferi timpurii,
cum să fac, în seara asta,
să-l sărut, fără să știu...?*

Și poezia se desfășura ușor pe pagini, pline de iubire și gingășie. Achim uitase de lume. Scria, scria fără să mai știe de nimic în afară de fata care apăruse atît de tîrziu.

Ceasul arăta ora trei fix.

— Ești aici? se miră Moartea, așezîndu-se lîngă el.

— De ce te miri?

— Pentru că nimeni dintre cei cărora le-am acordat cîteva ore de grație nu s-au mai întors. A trebuit să-mi pierd timpul căutîndu-i pe cine știe unde.

— Eu am venit.

— Ce-ai făcut în timpul ăsta?

— Nimic! zise Achim, încercînd să ascundă carnețelul în buzunar.

— În fața Morții trebuie să fii sincer. Ce ascunzi acolo?

— O poezie.

— Ești poet?

— Nu — zise Achim. Nu știu ce mi-a venit acum.

— Ia s-o vîd.

Moartea își puse ochelarii și începu să citească. O lacrimă i se ivi în colțul ochilor, mică și sfioasă ca un mîrgăritar.

— Ești poet — îl asigură ea. N-am știut. Poezia e într-adevăr foarte frumoasă. N-ai știut că ești poet?

— Nu — răspunse Achim sincer.

— Știi, Achim — reluă vorba Moartea după cîteva clipe de tăcere. De fapt am venit să-ți spun că nu te mai pot lua acum. Trebuie să dau o fugă pe Valea Prahovei. A intrat unul la o serpentină cu motocicletă în stînci. Nu era prevăzut.

Mîinea. Și Moartea minte uneori.

Achim o întrebă cu teamă:

— Cînd te întorci?

— Niciodată!

STIMATĂ URZICO,

Află și... luminează-te.

186 000 lei a încasat I.R.E. Argeș de la Sfatul popular al comunei Berbești din raionul Horezu, în contul electricității acestei comune, dar n-a «instalat» pînă acum decît... promisiuni și amînări, plus niște gropi, pentru niște viitori stîlpi, care gropi — lăsate pradă uitării — au și început să se astupe.

I.R.E. Argeș — printr-un inginer al ei, Tunaru — își dă, în această chestiune, foarte mari silințe. Mari silințe să... ducă sfatul popular cu vorba. De fiecare dată găsește alt pretext. Iar ultimul le-a întrecut pe toate: că acum «n-are muncitori calificați» și «n-are nici materialele necesare». (Bani, bineînțeles, are. Că a încasat).

Urzicuțo, intervino tu ca să se facă în sfîrșit lumină în această chestiune și mai ales în această comună.

N. Mănescu
comuna Berbești, reg. Argeș

URZICO SCUMPO,

Avem și noi, ca gospodine, un of.

Ne aprovizionăm cu carne (inclusiv tocată) de la «unitatea» nr. 65 din strada Nuferilor nr. 19, unde e responsabil Costache Constantin.

Dar — deseori — la această unitate, ni se vinde carne care a fost tocată în prealabil, contrar dispozițiilor legale care cer ca tocarea cărnii să se facă în prezența cumpărătorului. Știi: gestionarii care nu respectă aceste dispoziții pot să toace carne de calitate inferioară și s-o vîndă pe preț superior, creîndu-și beneficii ilicite.

Iar cînd le reproșăm vînzătorilor respectivi, procedeul, ce crezi că ne răspund? Că tot așa (nereglementar!) se procedează și la unitatea nr. 18 din str. M. Eminescu nr. 40 (unde e responsabil Ștefănescu Ion), precum și la alte unități.

Auzi argument! (Dacă sînt incorecți unii, trebuie să fie și dumnealor?) Și, în sfîrșit, discuții, în care — femei sîntem — dăm și noi cu gura.

Dacă ar toca dumnealor carnea corect, nu i-am toca nici noi la cap.

Un grup de gospodine de pe str. Nuferilor, București

DRAGĂ URZICO,

Te felicit: am auzit că ai cutie de scrisori. O ai montată comod la parterul blocului, și nu sînt nevoiți factorii poștali care îți aduc corespondența să urce etaje.

Se vede că blocul din București în care domiciliezi nu ține, administrativ, de I.L.L. Petrila, de Sfatul popular al orașului Petroșani și de Sfatul popular al regiunii Hunedoara. Fiîndcă blocurile (construite în anii 1965 și 1966) din cartierul în care locuiesc eu în Petrila (oraș care ține, administrativ, de pomenitele sfaturi populare) nu au cutii de scrisori.

Sfatul popular al orașului Petroșani zice că montarea acestor cutii nu mai e, din 1964, în sarcina I.L.L. Petroșani, ci în a întreprinderii constructoare, iar întreprinderea respectivă zice că nu mai are, din 1965, prevăzute, cutii de scrisori, în documentația de execuție a blocurilor. Și se construiesc noi blocuri fără cutii de scrisori, și urcă factorii poștali, pe scări, cite nouă etaje, cînd nu merge liftul (că se mai întimplă) spre a le preda locatarilor corespondența.

Iar sfaturile populare (al orașului Petroșani și al regiunii Hunedoara) în loc să rezolve această problemă, simplu și operativ, cu mijloace practice locale, între care eventual și contribuția voluntară a locatarilor, se complică la infinit cu studii și parastudii, cu intervenții și paraintervenții, lungite pînă la cite un for din Capitală.

Nu le felicit.

Băduță Constantin
bloc 6, ap. 16, Petrila

DRAGĂ URZICUȚO,

Zice o zicală că «cine împarte, parte-și face», dar nici o zicală nu zice că... cine face pontajul muncii altora, poate să se auto-ponteze pe sine cu ore nelucrate și să încaseze deci bani nemuncați.

Așa a făcut tovarășul ceferist Ciucă Dumitru, ca responsabil al unei echipe de lăcătuși de la revizia de vagoane din stația Lupeni. Lucrînd numai opt ore pe zi, sau uneori nici atît, și fără să fi fost chemat și la ore suplimentare, s-a... auto-pontat, într-o anumită perioadă de timp, cite... 11 ore pe zi.

Rezultatul: «invitație» din partea Direcției regionale C.F.R. Timișoara, să restituie tovarășul responsabil Ciucă Dumitru, casieriei, banii încasați incorect, iar pentru diversele nereguli săvîrșite ca responsabil, sancțiunea «muștrare scrisă, cu avertisment».

În urma acestui rezultat, se speră că tovarășul Ciucă Dumitru care revizuieste vagoane, o să-și... revizuiască, în viitor, și comportarea.

Un grup de lăcătuși de revizie, stația C.F.R. Lupeni

ÎN VIETNAM

- Ehei, comandamentul nostru s-a gîndit la toate!

